Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 175 591 van 30 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.-P. DOCQUIR, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 12 januari 2010 België is binnengekomen, diende op 13 januari 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Op 29 juni 2010 nam de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.3. Verzoeker verklaart dat hij in december 2010 is teruggekeerd.

1.4. Hij verklaart dat hij in mei 2015 opnieuw uit Irak is gevlucht en op 28 augustus 2015 heeft verzoeker zich aangemeld bij de het gemeenschappelijke onthaal van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.5. Op 26 april 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 13 mei 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 13/01/2010
Overdracht CGVS: 05/02/2010
U werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 8 februari 2016. U werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocate, Meester Pascaline De Wolf, vervangster van Meester Franz Geleyn, was op het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische Arabier bent, en op 1 januari 1979 in Bagdad, Centraal-Irak, bent geboren. U groeide op in Zafraniya, nadien verbleef u in het ouderlijk huis in Ghazaliyah. Tussen 1997 en 2004 studeerde u voor arts aan de universiteit van Bagdad. In 2005 werkte u in het Al Zahwariziekenhuis in Bagdad. U nam ontslag nadat een paar collega's, dokters en verplegers, door de Badr-brigades en het Mehdi-leger werden gearresteerd. Vervolgens werkte u tussen januari 2006 en oktober 2007 voor het Al Nourziekenhuis in (het sjiitische) Kadhamiyah. U stopte er met werken omdat de sektarische spanningen toenamen en uw veiligheid als soenniet niet was gegarandeerd. Tussen 2006 en 2007 verbleef u in Amman en Damascus. Vervolgens keerde u terug naar Bagdad, waar u in november 2007 gewond raakte toen u werd beschoten bij de ouderlijke woonst in Ghazaliyah. Vanaf september 2008 werkte u in het Abu Ghraib-ziekenhuis. In 2009 verhuisde u met uw familie naar de Jamiaa-wijk.
In die periode bracht de terroristische beweging Al Qaeda haar gewonde strijders naar het Abu Ghraib-ziekenhuis waar u werkte. In september 2009 werd uw collega, dokter Amar M., door de beweging vermoord omdat hij had geweigerd één van hun strijders te verzorgen. Als gevolg van zijn dood ging het medisch personeel twee weken in staking. In oktober 2009 weigerde u op uw beurt een gewonde Al Qaeda-strijder te verzorgen. Een vijftal dagen later ontving u een dreigbrief van Al Qaeda. U dook onmiddellijk onder bij uw grootvader in Zafraniya. U ging op zoek naar een smokkelaar en ongeveer twee maanden later verliet u Bagdad. Vervolgens reisde u via Dohuk en Turkije naar België. Op 13 januari 2010 vroeg u in België asiel aan.
Op 30 juni 2010 werd u door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend. Eind december 2010 reisde u naar Syrië om er uw familie te bezoeken. U ontdekte dat uw moeder zware gezondheidsproblemen had, o.a. een hoge bloeddruk en een hartaandoening, en besloot de zorg voor haar op u te nemen. Een week later reisde u met haar naar Bagdad, waar u de dokters kende. Een aantal maanden later was haar gezondheidstoestand merkelijk verbeterd. Uw familie vroeg u echter om niet naar België terug te keren en in Bagdad te blijven. U gehoorzaamde en nam opnieuw intrek in de ouderlijke woning in de Jamiaa-wijk. Vervolgens ging u opnieuw aan de slag als dokter, ditmaal in het Yarmouk-ziekenhuis te Mansour. Tegelijk hervatte u uw studies geneeskunde en volgde u een specialisatie anesthesie. In september 2011 huwde u met uw huidige echtgenote Rim S. I. S., met wie u ondertussen een zoon, Mustafa, heeft (°2013). In mei 2012 volgde het traditioneel huwelijk. Uw echtgenote is dermatologe en werkte in het Nomanziekenhuis in Adhamiyah. In de loop der jaren ging u met uw gezin op vakantie naar Turkije en Maleisië.
Na de inval van IS ('Islamitische Staat') in Irak werden de gewonde soldaten van het Iraakse leger en de strijders van 'Hashd Al Shaabi' verzorgd in het Yarmouk-ziekenhuis. Dit was niet naar de zin van de leden van IS. Op 5 april 2015 vond uw vader bij jullie woning een dreigbrief van IS. Ze zeiden dat u moest stoppen met uw baan en dat u het huis moest verlaten. Indien u niet gehoorzaamde zouden ze u vermoorden. U dook onmiddellijk onder bij de familie van uw echtgenote in Mansour. Nog dezelfde dag deed u aangifte bij de politie en de volgende dag liet u de aangifte officialiseren bij de rechtbank. Een drietal dagen later ging u opnieuw aan het werk in het Yarmouk-ziekenhuis.
Op 14 april 2015 ontplofte er een bomauto op de parking van het Yarmouk-ziekenhuis. U was van dienst en uw wagen raakte, zoals een veertigtal andere voertuigen, zwaar beschadigd bij het incident. Zelf was u op dat moment in het gebouw en bleef u ongedeerd. U deed samen met andere collega's aangifte van de schade die u had geleden, en kreeg de belofte op een vergoeding. Na het incident ging u niet maar aan het werk. U besloot dat u niet langer veilig was in het land en besloot naar België terug te keren.
Omstreeks 15 mei 2015 reisde u per vliegtuig van Bagdad naar Frankfurt, Duitsland. U reisde met uw Belgische verblijfstitel en uw Iraaks paspoort. Bij aankomst in Duitsland ontdeed u zich van het paspoort. Vervolgens reisde u naar België en zocht u contact met uw advocaat. Hij raadde u aan om een tweede asielaanvraag in te dienen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd u gemeld dat u nog steeds de vluchtelingenstatus had en dat u zich tot de gemeente moest wenden.

Daar kreeg u een nieuw adres toegewezen en werden uw documenten in orde gemaakt. Vervolgens wendde u zich tot het CGVS.
In diezelfde periode werd uw echtgenote in het Noman-ziekenhuis door soennitische collega's gedwongen om een hoofddoek te dragen. Ze werd gedurende een periode lastiggevallen en ze zag zich genoodzaakt te stoppen met haar werk. Op het moment van het gehoor verbleef ze in Mansour.
Op 8 februari 2015 werd u door het CGVS opgeroepen met het oog op een mogelijke intrekking of opheffing van de vluchtelingenstatus.
Ter staving van uw asielaanvraag legde u in 2010 volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 22/04/2007, nationaliteitsbewijs dd. 26/07/2008, kopie voedselrantsoenkaart, kaart 'Ministry of Displaced & Migrants', 'nonconviction certificate' dd. 14/05/2006, badge 'Iraqi Medical Association' dd. 05/03/2005, badge Jenin Hospital, medisch attest dd. 02/11/2007, diploma's en puntenbrieven opleiding geneeskunde en verklaring politie dd. 22/12/2009.
In het kader van het heropenen van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 02/03/2014, Belgische reispas dd. 01/01/2015, Belgische verblijfstitel dd. 22/09/2015, bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dd. 09/12/2015, inschrijving in het vreemdelingenregister, attesten inburgeringstraject in inschrijving stad Antwerpen, woninghuurovereenkomst dd. 03/11/2015, kopie eerste pag. paspoort echtgenote dd. 28/04/2009, kopie eerste pagina paspoort zoon dd. 18/03/2014, kopie huwelijksattest (+ vertaling) dd. 12/09/2011, kopie geboorteakte zoon, kopie voedselrantsoenkaart dd. 11/10/2013, badge Yarmouk-hospitaal, badge 'Iraqi Ministry of Health', badge Iraakse anesthesisten vereniging, kopie documenten medische specialisatie, kopie diploma echtgenote, kopie medische documenten moeder, kopie attest directeur van het Yarmouk-ziekenhuis dd. 29/03/2015, kopie artikel i.v.m. het Yarmouk-ziekenhuis, kopie artikels i.v.m. aanslag op het Yarmoukziekenhuis, foto doktersprotest na aanslag, kopie dreigbrief IS, kopie politieaangifte dd. 05/04/2015, kopie inschrijvingsbewijs wagen en kopie proces-verbaal politie dd. 14/04/2015.

B. Motivering

Na een nieuwe analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat de u toegekende vluchtelingenstatus wordt opgeheven.
In de eerste plaats blijkt uit uw levensloop en gedrag tussen december 2010 en mei 2015 dat er ten aanzien van Irak geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging zoals gedefinieerd in de vluchtelingenconventie.
Kort na toekenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofde door het CGVS én ondanks de door u voorgehouden vrees, keerde u namelijk op vrijwillige basis terug naar uw regio van herkomst, Bagdad, Irak. U vestigde zich opnieuw in het ouderlijke huis, alhoewel u op dat adres naar eigen zeggen werd bedreigd, en zette er uw leven verder. Dit betekende onder meer dat u in verschillende ziekenhuizen aan de slag ging als dokter en dat u een bijkomende specialisatie volgde. Nochtans waren uw professionele bezigheden de aanleiding van uw initieel vertrek. Vervolgens huwde u met een andere arts en stichtte u een gezin. In de loop der jaren ging u met hen op vakantie naar onder meer Turkije en Maleisië. Steeds keerden jullie terug naar Bagdad. Tussen december 2010 en mei 2015, een periode van meer dan vier jaar, waren er geen indicaties dat u in Irak werd geviseerd met het oog op vervolging. Deze vaststelling ondergraaft uiteraard de vrees voor vervolging waarop u zich in 2009-2010 beriep.
Ter vergoelijking van uw terugkeer naar Irak verklaart u dat familiale omstandigheden u daartoe dwongen. U zou uw moeder in december 2010 in Syrië hebben bezocht en er hebben vastgesteld dat ze dringend medische zorg nodig had. Daarom reisde u als dokter en als enige zoon (zie CGVS, 08/02/2016, p. 5) met haar naar Bagdad. Het CGVS erkent dat urgente familiale situaties effectief een persoon kunnen dwingen tot een (tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt echter dat de medische situatie van uw moeder reeds na enkele maanden drastisch verbeterde, maar dat u desondanks besloot om uw leven in Irak verder te zetten en verder uit te bouwen. U beweert dat het onder druk van uw familie gebeurde (zie CGVS, 08/02/2016, p. 6), maar het CGVS is van mening dat dit, als volwassen en hoogopgeleid persoon, evengoed om een bewuste en weloverwogen keuze ging. U was er zich trouwens van bewust dat een (permanente) terugkeer mogelijk consequenties had op uw verblijfsstatus (zie CGVS, 08/02/2016, p. 7). Dat u zich desondanks in Bagdad vestigde en er uw leven uitbouwde, ondergraaft opnieuw de door u voorgehouden vrees voor vervolging.
Gevraagd hoe u er in slaagde om jarenlang zonder problemen in Bagdad te wonen en werken, verklaart u dat u na uw terugkeer in een ander hospitaal in een andere wijk werkte.
Bovendien geeft u te kennen dat de veiligheidssituatie in Bagdad verbeterd was (zie CGVS, 08/02/2016, p. 6). Het zijn stuk voor stuk elementen die er op wijzen dat u in Bagdad en Irak wel degelijk voldoende opties ter beschikking had om uw leven op een gedegen wijze verder te zetten én dat er in die zin geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging.

Vervolgens beschikt u niet over elementen waaruit blijkt dat uw laatste vertrek uit Irak (mei 2015) werd ingegeven door een vervolging zoals gedefinieerd in de vluchtelingenconventie. De door u ingeroepen nieuwe incidenten zijn enerzijds ongeloofwaardig en anderzijds onvoldoende concreet om een gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen.

U maakt om te beginnen niet aannemelijk dat u op 5 april 2015 een dreigbrief van IS heeft ontvangen. Uw verklaringen komen namelijk niet overeen met de inhoud van de door u voorgelegde documenten. Volgens uw verklaringen vond uw vader 's morgens de dreigbrief (zie CGVS, p. 7), terwijl in de kopie van de 'kennisgeving van bedreiging' staat dat u de brief vond toen u bij terugkeer van het werk de deur opende (zie Documenten, kopie politieaangifte dd. 05/04/2015). In hetzelfde document staat dat het om een kogelbrief ging, iets wat u zelf niet vermeldt.

Daarnaast zijn uw reactie en die van uw familieleden opmerkelijk. Ondanks de duidelijke eisen van IS, namelijk stoppen met uw werk en de regio verlaten, gaf u slechts deels gehoor aan de eisen: u dook onder bij de familie van uw echtgenote, maar bleef in het hospitaal werken. Gezien de situatie, de ernst van het dreigement, en het feit dat u naar eigen zeggen reeds eerder werd bedreigd (2007-2010), is het bijzonder vreemd dat u geen bijkomende doortastende maatregelen nam en nauwelijks drie dagen na ontvangst van de brief opnieuw aan de slag ging. Niet in het minst omdat u op die manier uw familieleden, die evengoed werden bedreigd, in gevaar bracht. Uw tegenargument, dat u in het hospitaal veilig was, kan daarom niet overtuigen. Niet in het minst omdat u beweert dat de dokters in het hospitaal constant bedreigd en beledigd werden. Dat u het ziekenhuis als veilige plaats beschouwde ligt dus niet in lijn met de door u geschetste situatie (zie CGVS, 08/02/2016, p. 9, 11). Bovendien bestond de kans dat de terroristen alsnog actie zouden ondernemen tegen uw ouders. Daarop voortbouwend is het dus evengoed opmerkelijk dat uw ouders zonder verdere voorzorgsmaatregelen in hun eigen woning bleven, goed wetende dat hun veiligheid er niet gegarandeerd was. U beweert dat uw ouders oude mensen zijn en dat IS niets tegen hen zou ondernemen. Dat is geen afdoende uitleg aangezien de bedreiging aan de volledige familie was gericht ("Anders zullen we het huis verbranden en de hele familie executeren"). Dat u en uw familieleden niet meer voorzichtigheid aan de dag legden, komt gezien de door u geschetste situatie en voorgeschiedenis allesbehalve geloofwaardig over. Los daarvan is er de vaststelling dat IS nadien geen bijkomende actie tegen u of uw familie heeft ondernomen. Het zijn stuk voor stuk elementen die de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees en bedreigingen teniet doen.

De door u voorgelegde stukken, een kopie van een dreigbrief en politieaangifte, kunnen het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen niet wegnemen. Niet enkel gaat het om kopieën van getypte documenten en dus makkelijk te manipuleren documenten waarvan de auteur en authenticiteit onmogelijk te verifiëren zijn, er wordt in Irak ook op grote schaal gefraudeerd met dergelijke documenten (zie Landeninformatie, Irak: corruptie en documentenfraude, toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Zolang de documenten niet worden ondersteund door precieze en geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is, hebben ze dus weinig of geen bewijswaarde.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan niet worden aangenomen dat u in april 2015 werd geviseerd omwille van uw werk

Vervolgens kan uit de aanslag op het parkeerterrein van het Yarmouk-hospitaal niet worden besloten dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Zonder het plaatsvinden van de aanslag verder in twijfel te trekken, merkt het CGVS op dat uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten geen uitsluitsel bieden over de daders of de motieven die achter de aanslag staken (zie CGVS, 08/02/2016, p. 9). Het is echter duidelijk dat de aanslag niet persoonlijk tegen u was gericht, maar in het breder kader van de onstabiele veiligheidssituatie in Irak moet worden geplaatst. Behalve materiële schade, een vernielde wagen, bleef u gespaard van verdere repercussies. Zonder de ernst en de impact van de aanslag te vergoelijken, merkt het CGVS op dat de aanslag in uw geval daarom niet volstaat om een gegronde en persoonsgerichte vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Na de aanslag heeft u bovendien nog een maand in Bagdad verbleven zonder dat er indicaties waren dat u in de aandacht stond van IS of een andere groepering. Meer nog, tot op heden zijn er geen concrete indicaties die aantonen dat u wordt geviseerd in Irak.

Het CGVS is verder van mening dat het door u voorgehouden profiel van arts niet volstaat om een toekenning van de vluchtelingenstatus te rechtvaardigen. Uit uw asieldossier blijkt namelijk dat u doorheen de jaren als arts in Irak kon wonen en werken zonder dat er sprake was van een persoonsgerichte vervolging. Alhoewel u naar eigen zeggen meermaals werd geconfronteerd met moeilijke situaties op het werk, vond u steeds de mogelijkheden om op een gedegen manier uw professionele activiteiten verder te zetten.

Het CGVS onderkent dat de situatie van het Iraaks medisch personeel in bepaalde gevallen problematisch kan zijn. Het CGVS houdt daar ook rekening mee bij de beoordeling van uw asielaanvraag. Bovenstaande vaststellingen ondergraven echter uw verklaring dat u effectief een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

Bovendien zijn er geen redenen om te veronderstellen dat u als arts een label met u meedraagt dat per definitie resulteert in een redelijke graad van waarschijnlijkheid op vervolging.
Diezelfde conclusie kan worden getrokken uit het wedervaren van enkele van uw familieleden die net als u arts waren. U beweert weliswaar dat uw echtgenote werd gevraagd om een hoofddoek te dragen op de werkvloer, waardoor ze zich genoodzaakt zag om haar job als dermatologe op te geven, maar het was het enige incident dat zich voordeed in de zes jaar dat ze als arts werkte (zie CGVS, 08/02/2016, p. 10-11). Dergelijke (geïsoleerde) voorvallen zijn op zich onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen. Om identiek dezelfde reden zou uw zus gestopt zijn met haar werk als arts, en zelfs het land verlaten hebben. Ook hier geldt dezelfde conclusie. Uw twee andere zussen, tandartsen, kenden geen specifieke problemen, volgens u omdat ze in een privékliniek werkten. Een andere zus diende haar werkplaats te veranderen naar een meer soennitische wijk (zie CGVS, 08/02/2016, p. 11), maar dat staat los van haar profiel als arts. Het illustreert dat er voor artsen dus wel degelijk afdoende mogelijkheden bestaan om in een veilige omgeving hun job uit te oefenen.
Tot slot beweert u dat u zich bij aankomst in Frankfurt, Duitsland, moedwillig van uw (Iraaks) paspoort ontdeed omdat u vreesde dat het u in de problemen kon brengen. Het CGVS laat in het midden of u effectief het paspoort heeft vernield, en stelt enkel vast dat u blijkbaar doelbewust cruciale documenten achterhoudt die een precies beeld kunnen schetsen van uw verblijfplaatsen en reisweg, teneinde op oneigenlijke wijze een gunstige uitkomst in uw asielprocedure af te dwingen. Op die manier verzaakt u aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust. Ook dat vormt een negatieve indicator voor de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging.
Uit het voorgaande blijkt dat u in Irak geen gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Er zijn met andere woorden geen redenen om de toegekende vluchtelingenstatus te behouden.
Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.
Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.
Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.
Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad.

De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk . Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De andere, bijkomende documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten en die van uw familieleden bevestigen enkel uw identiteit, nationaliteit, en herkomst, dewelke hier momenteel niet ter discussie staan. De documenten over uw opleiding/specialisatie, tewerkstelling, en de opleiding van uw echtgenote bevestigen op hun beurt weinig meer dan jullie professionele activiteiten. De documenten omtrent uw verblijf in België doen evenmin uitspraak over uw asielmotieven. Het attest van de directeur van het Yarmouk-hospitaal en de artikels over de aanslagen op de parkeerplaats van het hospitaal bevestigen enkel dat er soldaten en militieleden in het ziekenhuis werden verzorgd en dat er een aanslag werd gepleegd. Hierboven werd reeds beargumenteerd waarom dit niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen. Hetzelfde geldt voor het inschrijvingsbewijs van de wagen en de attesten van de politie en civiele bescherming naar aanleiding van de aanslag.

De documenten die u in 2009 en 2010 heeft voorgelegd werden reeds beoordeeld bij het nemen van de initiële beslissing. Ze tonen op geen enkele manier aan dat u momenteel een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus opgeheven."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van volgende bepalingen:

"artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Belgisch Wet van 26 juni 1953), de artikels 48,48/3,48/4,48/5 en 55/3 (…) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en ook artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens;"

"

- *artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM] ;*
- *artikel 1A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ;*
- *artikel 7van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;*
- *art 48/4 van de wet van 15 december 1980 ;*
- *art 48/6 van de wet van 15 december 1980 ;*
- *art 55/3 van der wet van 15 december 1980 ;*
- *artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering] ;*
- *artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*
- *het algemeen beginsel van voorzichtigheid ;*
- *het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) ;"*

"SCHENDING VAN ARTIKEL 55/3 VAN DE VREEMDELINGENWET en SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN HET VERDRAG VAN GENEVE, ARTIKELEN 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 49, 55/3/1, §2, 57/6 6° VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 EN ARTIKEL 27 VAN HET KONINKLIIK BESLUIT VAN 11 JULI 2003 TOT REGELING VAN DE WERKING VAN EN DE RECHTSPLEGING VOOR HET COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN"

2.1.2. Verzoeker laat enerzijds dezelfde motieven gelden zoals aangehaald in 2010, met name een vervolging omwille van zijn beroep als arts. Daarnaast stelt verzoeker dat de situatie van soennieten in Bagdad problematisch blijft. In een derde onderdeel gaat verzoeker in op de verandering van de omstandigheden die overeenkomstig artikel 55/3 van de vreemdelingenwet aan twee voorwaarden moet voldoen. In wat als een vierde onderdeel wordt beschouwd licht verzoeker toe waarom hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In een laatste onderdeel is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

- Vrees voor vervolging omwille van zijn beroep als arts:

Verzoeker betoogt dat hij voldoende uitleg, details en bewijzen heeft gegeven over zijn beroep als dokter dat hij beschouwd als een sociale groep, als een reden of criterium van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Hij steunt zich voor deze brede interpretatie op een beslissing van de vaste beroepscommissie voor vluchtelingen van 31 januari 1995. Over de situatie van gezondheidswerkers sinds de val van Saddam Hoessein haalt hij een rapport aan van UNHCR van 31 mei 2012 alsook 5 verwijzingen naar informatie op het internet van 2010 en 2011, en 4 persartikels die hij bij het verzoekschrift voegt.

Verzoeker bespreekt de 4 persartikels als volgt:

"In stuk 3.A wordt er uitgelegd hoe de dokters lijden onder het wraakzuchtig gedrag van bepaalde leden van groeperingen. De verzorging van patiënten begint sectaire implicaties te krijgen. Indien een patiënt van een bepaald sectaire groep sterft, moet de dokter de prijs aan de leden van deze groep betalen. Het artikel wijst erop dat het beroep meer en meer in het gedrang komt en gevaarlijk wordt.

Het artikel in Stuk 3.B wijst erop dat in het begin van het jaar 2015 al 75% van de Irakese dokters vertrokken of gevlucht zijn door de bedreiging die op hun leven weegt. Daarnaast werden er sinds 2003 meer dan 2000 artsen vermoord. Het artikel herinnert ons eraan dat de informatie die gegeven wordt niet altijd de realiteit vertoond, aangezien de informatie-weergeving onder de vrees van de slachtoffers lijdt en dus kunnen de cijfers of de feiten soms minder erg lijken dan ze werkelijk zijn.

In het artikel Stuk 3.C wordt er duidelijk benadrukt hoe een groot aantal artsen gevlucht is ten gevolge van de bedreiging om vermoord of gekidnapt te worden. De politieke strekking 'Bloc Irakien Libre' vraagt trouwens expliciet voor een betere bescherming van de artsen gezien de desastreuze omstandigheden.

Het artikel in Stuk 3.D legt uit hoe de strekkingen die op de val van Irak doelen alles in zijn werk stellen om de hooggeschoolden te raken, die het meeste invloed hebben op de gemeenschap van Irak. Deze hooggeschoolden zijn ni. artsen, ingénieurs, professoren, geestelijken en politici.

De dokters in se worden dus duidelijk geviseerd door hun invloed op de gemeenschap."

Tot slot verwijst verzoeker naar een rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen en naar informatie op refworld.org om aan te tonen dat artsen extra kwetsbaar zijn in Irak.

"Uit al deze bronnen blijkt duidelijk dat de artsen nog steeds (in 2015) kunnen geïndentificeerd worden als een risico-groep en dat daarom de verzoeker binnen het toepassingsgebied komt van de Conventie van Genève van 1951.
Zoals voordien werd vermeld, haalt de verzoeker in 2015 dezelfde motieven aan als in 2010. Deze motieven (vervolging door zijn religieuze overtuiging en beroep als arts) die het statuut in 2010 verantwoordden zijn blijven bestaan, aangezien de verzoeker deze opnieuw aanhaalt vijf jaar later.
De uitleg van de tegenpartij volgens de welke het profiel van arts niet sowieso recht geeft tot een bescherming, maar enkel in bepaalde gevallen problematisch is, kan niet volstaan om het argument van vervolging door het beroep opzij te schuiven. Bovendien duidt de tegenpartij op geen enkel moment aan van welke bepaalde gevallen sprake is.
De bestreden beslissing bevat geen analyse van de huidige toestand van artsen en biedt geen antwoord op de bovenvermelde stand van zaken in 2015 voor artsen.
De tegenpartij haalt in haar bestreden beslissing aan dat de verzoeker slechts een maand na de bomaanslag is teruggekeerd naar België en dat er dus kan besloten worden dat de aanslag niet als gevolg heeft dat de verzoeker een gegrond vrees voor vervolging dient te koesteren.
Dit argument kan niet als gegrond beschouwd worden om het aangetoonde actuele gevaar voor de artsen opzij te schuiven aangezien men er niet kan vanuit gaan dat iemand zijn eigen land (en continetn) hals over kop kan achterlaten van de ene dag op de andere zonder deze reis voor te bereiden en de financiële en materiële middelen hiervoor te verzamelen.
Het feit dat de verzoeker een maand heeft nodig gehad om deze reis te organiseren kan niet tegen hem worden gebruikt en is volkomen logisch."

- Vrees voor vervolging omwille van zijn religieuze overtuiging:

Verzoeker betoogt dat de situatie voor soennieten in Bagdad problematisch is. Hij haalt algemene informatie aan van vluchtelingenwerk.be en citeert uit *"La protection internationale des réfugiés en Belgique"* van S. Bodart en een rapport van UNHCR van 2012 en stelt als volgt:

"Dit rapport van de UNHCR daterend van 2012 constateert dus een bestaand geweld en bedreiging voor bepaalde religieuze groepen die in gebieden wonen die overwegend onder controle zijn van de andere religieuze groep.
Voor Bagdad geldt dit principe meer dan ooit. Soennieten die zich vestigen in overwegend sjiitische wijken worden geviseerd door de sjiitische milities, die zichzelf beschouwen als hebbende een missie om de aanhangers en/of leden van de IS te elimineren. Hierbij viseren ze alle soennieten, ongeacht of ze in werkelijkheid banden hebben met de terroristische groep of niet."

Hij verwijst nog naar 2 internetartikels die dit actueel bevestigen.
"Er werd aangetoond aan de hand van verschillende bronnen uit de actualiteit dat de verzoeker gevaar loopt door zijn religieuze overtuigingen. Hij valt dus binnen het toepassingsgebied van artikel 1 van de Conventie van Genève.
De verzoeker onderstreepte deze situatie tijdens het verhoor, slaagt de tegenpartij er niet in om aan te tonen dat deze vrees niet meer als actueel kan beschouwd worden.

De bestreden beslissing bevat geen analyse van de situatie van soennieten op de dag van vandaag in Irak.
Het CGVS houdt geen rekening met alle elementen van de zaak en schendt zijn motiveringsplicht.
Bovenvermelde bronnen zijn allemaal zeer actueel en betreffen het jaar 2015 en 2016.
Deze bronnen tonen dus aan dat de vrees tot vervolging van de verzoeker op basis van zijn religieuze overtuging nog steeds aïs actueel kan beschouwd worden. gezien de huidige situatie in Bagdad voor de soennieten."

- Verzoeker is van mening dat artikel 55/3 van de vreemdelingenwet twee voorwaarden oplegt aan de verandering van omstandigheden en acht deze voorwaarden niet vervuld.

- Wat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus betreft:

In een eerste toelichting citeert verzoeker artikel 48/4, § 1 en 2, c) van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van het EVRM en de toepassing ervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Hij stelt dat hij zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld waarbij zijn aanwezigheid op het grondgebied een reëel gevaar vormt voor zijn leven of zijn persoon.

Verder gaat verzoeker in op het begrip "*gewapend conflict*" en stelt dat het bestaan ervan niet in vraag wordt gesteld.

Verzoeker bespreekt het "*willekeurig geweld*". Hij gaat in op:

(i) De vraag naar de gebruikte oorlogsmethoden en tactieken door de partijen in het conflict die van aard zijn om het risico van het aantal burgerslachtoffers te doen verhogen, of die rechtstreeks gericht zijn tegen de burgers (de doelstellingen van de partijen in het conflict, de aard van het geweld en de intensiteit van de conflict-gerelateerde incidenten)
(ii) Het veel voorkomend karakter of niet van dergelijke methoden of tactieken in hoofde van de partijen in het conflict (het aantal incidenten die betrekking hebben op het conflict)
(iii) De gelokaliseerde of verspreide aard van de gevechten
(iv) Het aantal omgekomen burgers, gewonden en ontheemden door de gevechten (het aantal burgers die slachtoffer zijn van willekeurig geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin burgers het land moeten verlaten omwille van het geweld of, indien van toepassing, hun regio van herkomst)
(v) Het ontbreken van een significante daling van het geweld in Bagdad
(vi) De continuïteit van het openbare leven in Bagdad
(vii) De opvang van IDP
(viii) Het onvermogen van de Staat om de burgers te verdedigen
(ix) UNHCR's *"Position on Returns to Iraq"*
(x) Het gebrek aan motivering over welke veranderingen in Bagdad plaatsvonden sinds augustus 2015

- In wat als een laatste onderdeel wordt beschouwd is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd omwille van een schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

2.1.3. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten:

- Irakese persartikels met vertaling (stuk 3)
- de beleidsnota's voor Irak van het Commissariaat-generaal van 2 juni 2015, 3 september 2015, 26 oktober 2015 en 28 april 2016 (stukken 4 tot 7)
- Cijfers van burgerslachtoffers van UNAMI en Iraq Body Count (stukken 8 tot 10).

2.1.4. In de nota met opmerkingen antwoordt de Commissaris-generaal op de door verzoeker aangehaalde middelen en voegt een COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van Cedoca van 20 juni 2016 toe.

2.1.5. In een aanvullende nota van 29 augustus 2016 brengt de Commissaris-generaal de volgende gegevens aan ter beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad:
- COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van Cedoca van 23 juni 2016
- COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van Cedoca van 12 augustus 2016

- een blogbericht *"Musings on Iraq: Security in Iraq, Aug 8-14, 2016"* van musingsoniraq.blogspot.be van 16 augustus 2016.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. *In casu* dient daarbij te worden beoordeeld of de vluchtelingenstatus conform artikel 55/3 van de vreemdelingenwet kon worden opgeheven. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.3. In navolging van de Commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoekers toelichting dat hij zijn vrees voor vervolging verbindt aan het behoren tot een sociale groep, met name de beroepscategorie van gezondheidswerkers of dokters, geen steun vindt in de door verzoeker aangehaalde en neergelegde informatie. Daaruit kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven arts te zijn en aanwezig te zijn in Bagdad zou volstaan om het bestaan van een gegronde vrees aan te tonen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Zulke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviseerd of vervolgd. Verzoeker dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu*, is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Het is niet betwist dat dokters in Irak een groter risico op vervolging lopen. Het louter behoren tot deze beroepsgroep op zich volstaat echter niet om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming. Elke asielaanvraag wordt individueel beoordeeld waarbij rekening wordt gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en neergelegde stukken en met diens individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel en de algemene situatie in Irak niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker doorheen de jaren als arts in Irak kon wonen en werken zonder dat er sprake was van een persoonsgerichte vervolging. Bovendien zijn er geen concrete indicaties dat verzoeker wordt geviseerd in zijn land van herkomst (CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 10):

Waar verzoeker nog verwijst naar de asielmotieven die hij in 2010 aanhaalde en opmerkt dat deze zijn blijven bestaan nu hij dezelfde motieven vijf jaar later opnieuw aanhaalt, treedt de Raad verweerder bij dat de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging waarop hij zich in 2009-2010 beriep ernstig wordt ondergraven door de vaststellingen dat verzoeker (i) kort na de toekenning van de vluchtelingenstatus op vrijwillige basis terugkeerde naar zijn land van herkomst en er een leven uitbouwde; (ii) zich opnieuw in zijn ouderlijk huis in Bagdad vestigde, hoewel hij naar eigen zeggen op dat adres werd bedreigd; (iii) opnieuw aan de slag ging als dokter in verschillende ziekenhuizen en een bijkomende specialisatie volgde, hoewel zijn professionele bezigheden naar eigen zeggen de aanleiding vormden van zijn initiële vertrek; (iv) met een andere arts huwde en een gezin stichtte; (v) in de loop der jaren met zijn gezin buiten Irak op vakantie ging onder meer naar Turkije en Maleisië, en telkens terugkeerde naar Bagdad.

Voorgaande vaststellingen en het feit dat verzoeker jarenlang zonder problemen in Bagdad woonde en als arts werkte, wijzen erop dat verzoeker in Bagdad wel degelijk over voldoende opties beschikte om zijn leven verder te zetten en dat er in die zin geen sprake was en is van een gegronde vrees voor vervolging.

Waar verzoeker argumenteert dat de opheffing van zijn vluchtelingenstatus niet conform artikel 55/3 van de vreemdelingenwet gebeurde, merkt de Raad op zijn toelichting juridische grondslag mist. De opheffing die met toepassing van artikel 1, C, 4 van het vluchtelingenverdrag gebeurde, is niet onderworpen aan de voorwaarden dat de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees voor vervolging van de vluchteling weg te nemen.

Uit de bestreden beslissing en de voorgaande bespreking blijkt dat uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde stukken blijkt dat hij zich vrijwillig opnieuw in Irak heeft gevestigd.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen: *"Na een nieuwe analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat de u toegekende vluchtelingenstatus wordt opgeheven.*
In de eerste plaats blijkt uit uw levensloop en gedrag tussen december 2010 en mei 2015 dat er ten aanzien van Irak geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging zoals gedefinieerd in de vluchtelingenconventie.
Kort na toekenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofde door het CGVS én ondanks de door u voorgehouden vrees, keerde u namelijk op vrijwillige basis terug naar uw regio van herkomst, Bagdad, Irak. U vestigde zich opnieuw in het ouderlijke huis, alhoewel u op dat adres naar eigen zeggen werd bedreigd, en zette er uw leven verder.
(…)
Tot slot beweert u dat u zich bij aankomst in Frankfurt, Duitsland, moedwillig van uw (Iraaks) paspoort ontdeed omdat u vreesde dat het u in de problemen kon brengen. Het CGVS laat in het midden of u effectief het paspoort heeft vernield, en stelt enkel vast dat u blijkbaar doelbewust cruciale documenten achterhoudt die een precies beeld kunnen schetsen van uw verblijfplaatsen en reisweg, teneinde op oneigenlijke wijze een gunstige uitkomst in uw asielprocedure af te dwingen. Op die manier verzaakt u aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust. Ook dat vormt een negatieve indicator voor de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging.
Uit het voorgaande blijkt dat u in Irak geen gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Er zijn met andere woorden geen redenen om de toegekende vluchtelingenstatus te behouden."

Verzoeker laat in het onderhavige verzoekschrift daarnaast nog uitschijnen dat hij vreest het slachtoffer te worden van geweld tegen soennieten in Bagdad. Uit de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 28, nr. 1) kan immers geenszins worden afgeleid dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden geviseerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vermeende vrees en problemen, haalde verzoeker bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige, aan zijn religie verbonden problemen aan. Verzoeker toont dan ook geenszins *in concreto* aan dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst zou dreigen te worden ontvoerd of gedood.

Gezien aan de actueel door verzoeker ingeroepen problemen met IS geen geloof kan worden gehecht en ook de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging waarop hij zich in 2009-2010 beriep ernstig wordt ondergraven, wijst de Raad net als de Commissaris-generaal erop dat verzoeker geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat de Commissaris-generaal de feiten en omstandigheden eigen aan zijn zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door verzoeker neergelegde documenten. Uit de bestreden beslissing en het administratieve dossier blijkt dat in de bestreden beslissing gebruik werd gemaakt van de stukken van het administratieve dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie, en dat verzoeker tijdens zijn interview op het Commissariaat-generaal van 8 februari 2016 de kans kreeg om zijn relaas omstandig uiteen te zetten en bijkomende documenten neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door zijn advocaat. De Commissaris-generaal heeft, na een grondige analyse van verzoekers asielaanvraag, de bestreden beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 28, nr. 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde en bijgebrachte informatie als de door verweerder neergelegde informatie en de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviseerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt.

Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviseerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke

situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

Ook verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig, omdat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en elk dossier individueel wordt beoordeeld. Ook de kritiek op een zogenaamde beleidswijziging is niet relevant, aangezien na een zorgvuldig en individueel onderzoek blijkt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Tot slot wenst de Raad te benadrukken dat een zogenaamde beleidslijn geen juridisch bindende kracht heeft.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoekers betoog aangaande de schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 mist vooreerst kennelijk feitelijke grondslag waar hij beweert dat de door de Commissaris-generaal gehanteerde "*COI Focus*" slechts de URL's van de hierin weergegeven internetbronnen zou bevatten. Waar het inderdaad zo is dat doorheen deze informatie slechts de URL's zijn opgenomen in de voetnoten onderaan iedere pagina, dient immers te worden vastgesteld dat de volledige internetpagina's weldegelijk zijn vermeld in de eindbibliografie van deze informatie (Landeninformatie, stuk 28, nr. 1). In de disclaimer op de eerste pagina van deze informatie wordt overigens uitdrukkelijk gewezen op het feit dat de gebruikte bronnen steeds kort vermeld staan in een voetnoot en uitgebreid beschreven worden in een bibliografie achteraan deze informatie. Inzake het verwijt dat van enkele referenties de auteur niet wordt gespecifieerd, dient te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 koninklijk besluit van 11 juli 2003 enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (*BS* 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het koninklijk besluit, dat stelt: "(…) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*" (*BS* 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel *"(…) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen"* (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde "*COI Focus*" – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel 26 van het koninklijk besluit valt. Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling de Commissaris-generaal verplicht om de informatie waarover hij beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen.

Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de emailconversaties waarop de "*COI Focus*" gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken. In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM van 28 juni 2011, dat in de zaak Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk (zaken 8319/07 en 11.449/07) in paragraaf 233 stelde: *"That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it."* (vrije vertaling: "*Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.*") *In casu* stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde "*COI Focus*" informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet wordt genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen. De informatie vervat in de bekritiseerde "*COI Focus*" werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad. De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 is niet dienstig.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De opheffing van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	S. VAN CAMP